

I Købstæderne gik det paa lignende Maade. De forskellige Lav eller Foreninger sendte Valgmænd til Byraadets Udvælgelse, og, naar disse Valgmænd skulde udkaares, mødte Kvinderne ogsaa for at afgive deres Stemme. I disse Lav og Foreninger havde de ofte betydelig Indflydelse, ja, kunde endog beklæde højere Poster i dem, saasom i Silkefabrikerne o. desl., hvor de kaldtes »prud-femmes« o: sagkyndige Kvinder.

»Hertil kom endeligt, at adelige Kvinder, som ejede Lehn eller fast Gods, da havde samme Rettigheder som Mændene under lige Forhold. Men efterhaanden som Kongemagten voksede, blev disse Rettigheder mere og mere beklippede, indtil de efterhaanden gik helt under ved Revolutionens Udvikling. Endnu i 1779 blev der den 24. Januar givet et Reglement, hvorefter adelige Kvinder, som havde faste Ejendomme, fik Ret til ved Fuldmægtige at tage Del i Valg endog til Nationalkonventet; men i Revolutionens Løb blev dette snart glemt, og siden den Tid var der ikke mere Tale om disse Rettigheder. Al Stemmeret blev udelukkende Mændenes Ejendom.

Først under den anden Republik i 1848 blev Spørgsmaalet om Kvindernes tabte Rettigheder rejst i forskellige Blade og Skrifter, og blev endogsaa af Léroux bragt frem i Forfatningsudvalget, men uden der at finde nogen Genklang. Senere dannede der sig vel flere Foreninger, hvis Opgave det var at arbejde for, at forbedre Kvindernes sociale Stilling i Samfundet, og der udkom i det Øjemed flere Blade, f. Eks. *La Citoyenne*, som bestaar endnu, men de havde ikke stor Virkning førend i 1881, da to bekendte Forfattere, Alexander Dumas og Emile de Girardin, gjorde sig til Talsmænd for Kvindens undertrykte borgerlige Tilstand og for hendes politiske Valgret, og heri støttedes af mange hæderlige Mænd og senest af den internationale Kongres, som var samlet i Paris 1889. Aaret efter indbragte M. de Gasté i Senatet et Forslag om Kvindens Valgret og Valgbarhed, men uden der at finde nogen Sympati for denne Sag.

Man ser heraf, at Bevægelsen i den sidste Menneskealder har været ret levende, uden dog at have været stærk nok til, at der har kunnet danne sig et Parti for Kvinde-sagen, hvortil der er saa stor Trang baade for hendes egen og for Samfundets Skyld. Forf. peger i sidstnævnte Henseende paa den Skæbne, som rammer en hel Klasse Børn, de saakaldte uægte Børn, paa Grund af Kvindens undertrykte Stilling, hvorved disse Børns Mødre bliver sat ud af Stand til at pleje dem, men maa overlade dem til fremmede, der ikke alene som oftest forsømmer dem, men ofte nok ligefrem mishandler dem, saa at de tidligt dør, — hvilket er en af de væsenlige Grunde til, at Befolkningen i Frankrig